

مقایسه مقدار جیوه ادرار کودکان به دنبال انجام ترمیمهای آمالگام در مطب و تحت

بیهوشی عمومی

دکتر مریم کرمی نوگورانی* - دکتر علیرضا عشقی** - دکتر حنیف حدادی*** - دکتر سیدمرتضی طالبی****

*- استادیار گروه آموزشی دندانپزشکی کودکان دانشکده دندانپزشکی دانشگاه آزاد اسلامی (واحد خوراسگان).

** - استادیار گروه آموزشی دندانپزشکی کودکان دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی اصفهان.

*** - دندانپزشک.

**** - استادیار گروه آموزشی شیمی آنالیز دانشکده شیمی دانشگاه اصفهان.

چکیده

زمینه و هدف: در کودکانی که به دلایل مختلف جهت انجام درمان دندانپزشکی نیاز به بیهوشی عمومی دارند عمدتاً تعداد زیادی دندان در یک جلسه با آمالگام ترمیم می‌شود. هدف از انجام این مطالعه مقایسه مقدار جیوه ادرار به دنبال انجام ترمیمهای آمالگام در کودکان تحت بیهوشی عمومی و مطب می‌باشد.

روش بررسی: در این مطالعه کارآزمایی بالینی تعداد سی کودک واجد شرایط (۱۵ نفر واجد شرایط درمان تحت بیهوشی عمومی و ۱۵ نفر واجد شرایط درمان در کلینیک) انتخاب شدند. کلیه شرایط تحقیق برای دو گروه یکسان بود. ادرار صبحگاهی قبل، چهار روز بعد و ۹-۱۲ روز بعد از درمان جمع‌آوری، کدگذاری و جیوه آن توسط دستگاه اسپکترومتری جذب اتمی بخار سرد همراه با ملغمه‌سازی اندازه‌گیری شد. سپس یافته‌ها توسط نرم‌افزار کامپیوتری SPSS و با انجام آنالیزهای تی زوجی برای تعیین ارتباطات داخل گروه و آنالیز واریانس (ANOVA) و آزمون DUNCAN جهت ارتباطات بین گروه‌ها تحت بررسی آماری قرار گرفت.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که میزان جیوه ادرار در هر دو گروه پس از درمان و در طی نمونه‌گیریهای بعدی افزایش معنی‌داری داشت. ($p < 0/05$)، همچنین میزان افزایش جیوه ادرار در گروه تحت درمان کلینیک نسبت به گروه درمان شده تحت بیهوشی عمومی در هر دو نمونه‌گیری بعدی به طور معنی‌داری بیشتر بود ($p < 0/05$).

نتیجه‌گیری: جذب جیوه به دنبال ترمیم آمالگام زیر بیهوشی عمومی کمتر از جذب جیوه در مطب می‌باشد.

کلید واژه‌ها: بیهوشی عمومی - جیوه - آمالگام - دندانپزشکی کودکان

پذیرش مقاله: ۸۴/۷/۱۲

اصلاح نهایی: ۸۴/۵/۲۹

وصول مقاله: ۸۳/۹/۱۶

نویسنده مسئول: گروه آموزشی دندانپزشکی کودکان دانشکده دندانپزشکی دانشگاه آزاد اسلامی (واحد خوراسگان) maryam-karami@yahoo.com

مقدمه

مقدار یعنی صد تن آن را جیوه تشکیل می‌دهد. جیوه بعد از پلوتونیوم و عناصر رادیواکتیو سمیترین و خطرناکترین فلز روی زمین است. وجود عنصر جیوه در ترکیب آمالگام سالهاست که توجه محافل پزشکی دندانپزشکی را به خود جلب کرده است.

عمده‌ترین ماده ای که هنوز جهت ترمیم دندانهای پوسیده به کار می‌رود آمالگام است که حدوداً سابقه‌ای صد و پنجاه ساله دارد. تنها در امریکا سالانه بالغ بر دویست تن آمالگام مورد استفاده دندانپزشکان قرار می‌گیرد که حدود ۵۰٪ این

بسیاری از محققان با آزمایشات مختلف بر بی خطر بودن آمالگام تاکید دارند ولی عده‌ای دیگر شدیداً آن را مضر می‌دانند و معتقد هستند کلیه آمالگام‌های دندانهای افراد، تحت شرایط و روشهای خاصی باید با مواد ترمیمی دیگر جایگزین شود. راه اصلی ورود جیوه از آمالگام به بدن تنفس بخارات آن است. بیشترین مقدار آزاد شدن جیوه در زمان پرکردن دندان با آمالگام و حین مراحل کار ترمیمی، وقتی توده آمالگام کاملاً سفت نشده است، می‌باشد.

مقادیری جیوه نیز از آمالگام سفت شده و یا در حین انجام پالیش و یا تعویض ترمیم قدیمی آزاد می‌گردد. بلع ذرات آمالگام راه دیگر ورود به بدن است که به دلیل جذب ضعیف این جیوه از دستگاه گوارش عارضه‌چندانی به دنبال ندارد. (۱) جیوه فلزی بعد از استنشاق از راه ریه وارد خون شده و به صورت جیوه غیرآلی اکسیده می‌گردد و سپس از راه کلیه در ادرار ترشح می‌شود، لذا ادرار نمونه مناسبی برای اندازه‌گیری میزان جیوه جذب شده می‌باشد.

از آنجا که کودکان در برابر جیوه آسیب‌پذیرتر از افراد بالغ هستند (۲) برخی سازندگان آمالگام از جمله شرکت کلتن آلمان در دستورالعمل نحوه استفاده آمالگام Oralloy در سال ۱۹۹۶ توصیه کرده‌اند که آمالگام در کودکان زیر شش سال و بخصوص سه سال به عنوان ماده ترمیمی استفاده نشود. با این وجود آمالگام هنوز هم به طور رایج در دندانپزشکی کودکان استفاده می‌شود.

انجام کارهای دندانپزشکی در کودکانی که کم سن و سال هستند و آنهایی که به علت ترس و اضطراب و یا مشکلات ذهنی و جسمی خاصی همکاری نمی‌کنند همواره مشکل بوده است. انجام اعمال دندانپزشکی روی چنین کودکانی، تحت بیهوشی عمومی راه حل مناسبی است که از این طریق می‌توان بیشترین و در عین حال با کیفیت‌ترین

اعمال دندانپزشکی را تنها در یک جلسه بر روی بیمار انجام داد.

بسته شدن راه هوایی کودک به وسیله لوله تراشه و پک‌های ناحیه حلق و برقراری تنفس ایزوله کودک به وسیله اکسیژن، عدم مصرف بیش از حد آمالگام در دهان کودک به علت کنترل کامل روی دهان بیمار و تمیز کردن کامل حفره دهان به وسیله ساکش‌های قوی شاید در کاهش جذب جیوه ناشی از آمالگام در بدن مؤثر باشند. در بررسیهای کتب و مجلات و اینترنت، مطالعات زیادی در جهت رد یا قبول عوارض آمالگام وجود داشت ولی هیچ مطالعه‌ای که به مقایسه مقدار جذب جیوه در درمانهای سرپائی و تحت بیهوشی بپردازد به دست نیامد. هدف از انجام این مطالعه مقایسه مقدار جیوه ادرار به دنبال انجام ترمیمهای آمالگام در کودکان تحت بیهوشی عمومی و کودکان درمان شده در مطب می‌باشد.

روش بررسی

در این مطالعه با طرح کارآزمایی بالینی، ۱۵ کودک سالم پذیرش شده در بخش تخصصی دانشکده دندانپزشکی اصفهان که به علت عدم همکاری شدید امکان درمان سرپائی وجود نداشت، جهت انجام کارهای دندانپزشکی تحت بیهوشی عمومی و به همان تعداد کودکانی که جهت درمانهای دندانپزشکی معمول و بدون بیهوشی پذیرش شده بودند، انتخاب شدند.

اطلاعات مربوط به هر بیمار شامل سابقه پزشکی و دندانپزشکی، سن و جنس و وزن در فرم مخصوص وارد شد. کودکانی که خصوصیات مخدوش کننده زیر را داشتند حذف و با افراد دیگر جایگزین شدند:

۱- کودکانی که دارای ترمیم آمالگام قبلی بودند.

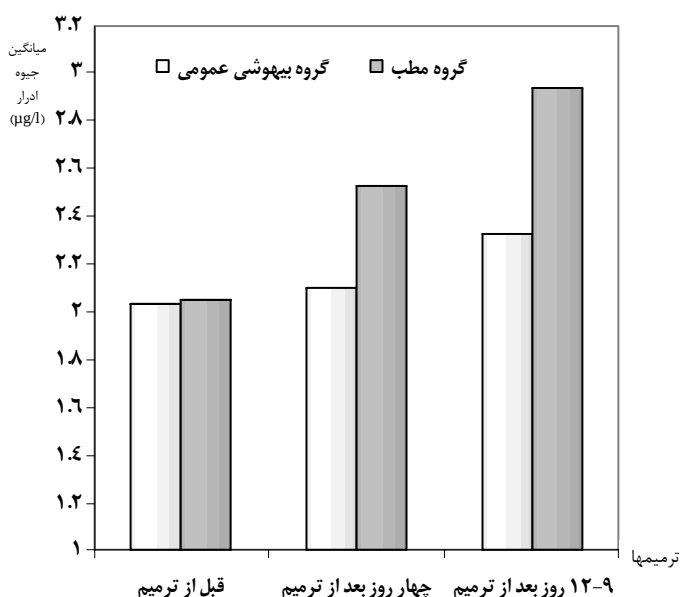
یافته‌ها

گروه درمان شده تحت بیهوشی عمومی:

۱۵ کودک معادل ۶۰٪ پسر در فاصله سنی بیست تا بالای صدوده ماه، با میانگین حدود ۵/۵ سال و در فاصله وزنی ده تا بیش از ۲۱ کیلوگرم، با میانگین حدود ۱۴ کیلوگرم؛ میانگین تعداد دندان ترمیم شده ۳/۷ دندان، میانگین تعداد سطوح ترمیم شده ۶/۰۶ سطح، میانگین تعداد واحد آمالگام مصرفی ۵/۱۴ واحد بود.

براساس آزمون t زوج:

۱- میانگین میزان جیوه ادرار، چهار روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم افزایش معنی‌داری داشت ($p < 0.001$) (نمودار ۱).

نمودار ۱: مقایسه میانگین جیوه ادرار قبل، چهار روز بعد و ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم در دو گروه درمان شده تحت بیهوشی عمومی و در مطب

۲- میانگین میزان جیوه ادرار ۹ - ۱۲ روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم، افزایش معنی‌داری داشت ($p < 0.001$) (نمودار ۱).

۲- کودکانی که در طی دو هفته قبل از درمان غذای دریایی مصرف کرده بودند. (۳)

۳- کودکانی که دچار دندان قروچه بودند. (۴)

۴- کودکانی که به علت بیماریهای خاص دارو مصرف می‌کردند.

۵- کودکانی که مشکلات کلیوی و یا بیماریهای سیستمیک داشتند.

به هر کودک کد مخصوصی داده شد و اطلاعات درمانی وی اعم از تعداد دندانهای ترمیم شده، تعداد سطوح ترمیم، تعداد واحدهای آمالگام در فرم مربوطه ثبت گردید.

ادرار صبحگاهی قبل (۵)، چهار روز بعد و ۹-۱۲ روز بعد از درمان جمع‌آوری، کدگذاری و جیوه آن توسط دستگاه اسپکترومتری جذب اتمی واریان مدل دویست و بیست و با روش اسپکترومتری جذب اتمی بخار سرد همراه با ملغمه‌سازی و در آزمایشگاه سازمان حفاظت محیط زیست اصفهان اندازه‌گیری شد. (۶)

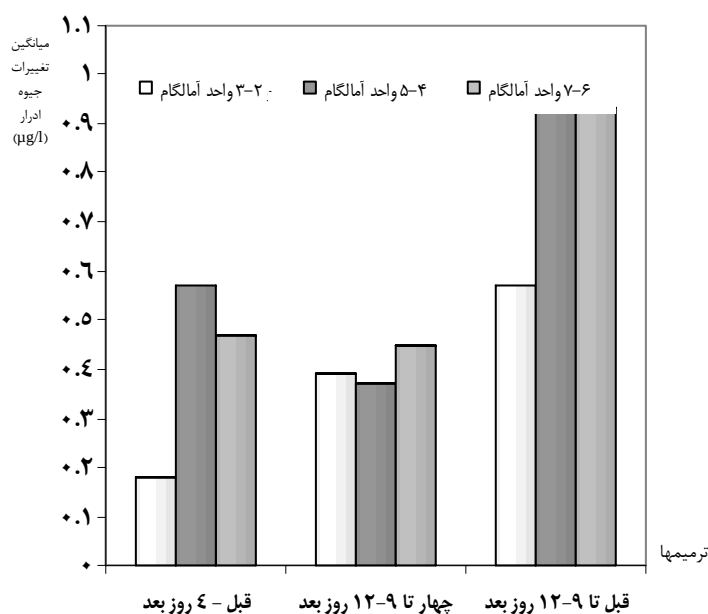
کلیه شرایط درمان برای دو گروه یکسان بود. دندانها همگی توسط یک نوع آمالگام و آمالگاماتور ترمیم شدند. پودر آمالگام مورد استفاده از نوع سینالوکس و جیوه مصرفی از نوع دگوسا بود. پودر مورد استفاده از نوع اسفریکال، بدون روی، بدون گاما دو بود. زمان اختلاط ۳۵ ثانیه و نسبت اختلاط (پودر: یک و جیوه: ۰/۸) برای همه ترمیمها یکسان در نظر گرفته شد. آمالگاماتور مورد استفاده از نوع دثومات سه بود. سپس یافته‌ها توسط نرم‌افزار کامپیوتری SPSS و با انجام آنالیزهای تی زوجی برای تعیین ارتباطات داخل گروه و آنالیز واریانس (ANOVA) و آزمون DUNCAN جهت ارتباطات بین گروهها تحت بررسی آماری قرار گرفت.

و بر اساس آزمون واریانس و DUNCAN:

۵- میانگین تغییرات جیوه ادرار ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم، در زیرگروههای وزنی بالای ۱۶ کیلوگرم از زیر گروه وزنی ۱۰-۱۶ کیلوگرم، به شکل معنی داری بیشتر بود. ($p < 0.05$)

۶- میانگین تغییرات جیوه ادرار ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم، در زیرگروه ۳-۴ دندان ترمیم شده از زیر گروه ۱-۲ دندان ترمیم شده به شکل معنی داری بیشتر بود. ($p < 0.05$)

۷- میانگین تغییرات جیوه ادرار هم چهار روز بعد و هم ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم، در زیرگروههای ۴-۵ واحد آمالگام و ۶-۷ واحد آمالگام نسبت به زیرگروه ۲-۳ واحد آمالگام، به شکل معنی داری، بیشتر بود. ($p < 0.05$ و $p < 0.05$) (نمودار ۲)

نمودار ۲: مقایسه میانگین تغییرات جیوه ادرار در

زیرگروههای تعداد آمالگام مصرفی در گروه درمان شده در مطب

۸- بین میانگین اختلاف میزان جیوه ادرار و سن و تعداد سطوح ترمیم شده تفاوت معنی داری وجود نداشت.

۳- میانگین میزان جیوه ادرار از روز چهارم بعد از ترمیم تا ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم، افزایش معنی داری داشت ($p < 0.001$) (نمودار ۱).

۴- افزایش میانگین میزان جیوه ادرار ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم در پسرها به شکل معنی داری بیشتر از دخترها بود. ($p < 0.05$)

۵- بر اساس آزمون واریانس بین میانگین اختلاف میزان جیوه ادرار و سن، وزن، تعداد دندان ترمیم شده، تعداد سطح ترمیم شده و تعداد آمالگام مصرفی تفاوت معنی داری وجود نداشت.

گروه درمان شده در مطب:

۱۵ کودک برابر ۶۰٪ دختر در فاصله سنی بیست تا بالای صدوده ماه، با میانگین حدود هشت سال، و در فاصله وزنی ده تا بیش از ۲۱ کیلوگرم، با میانگین حدود ۱۸ کیلوگرم:

میانگین تعداد دندان ترمیم شده ۲/۵ دندان، میانگین تعداد سطوح ترمیم شده ۵/۰۶ سطح، میانگین تعداد واحد آمالگام مصرفی ۵/۷ واحد بود.

براساس آزمون t زوج:

۱- میانگین میزان جیوه ادرار، چهار روز بعد از ترمیم در مقایسه با قبل از ترمیم افزایش معنی داری داشت. ($p < 0.001$) (نمودار ۱)

۲- میانگین میزان جیوه ادرار ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم در مقایسه با قبل از ترمیم افزایش معنی داری داشت. ($p < 0.001$) (نمودار ۱)

۳- میانگین میزان جیوه ادرار از چهار روز بعد تا ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم، افزایش معنی داری داشت. ($p < 0.001$) (نمودار ۱)

۴- افزایش میزان جیوه ادرار ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم آمالگام نسبت به قبل از ترمیم در پسرها به شکل معنی داری بیشتر از دخترها بود. ($p < 0.05$)

سایر فلزات در دمای اتاق و ایجاد یک ملغمه مستحکم، خصوصیتی است که باعث شده است این عنصر به عنوان بخشی از یک ماده ترمیم به کار رود.

اکثر مخالفان آمالگام دندانی، تمامی آثار سمی جیوه را در مورد آمالگام دندانی نیز، بیان می کنند. بخشی از عیوبی که توسط این افراد بیان می شود به شرح زیر است:

سقط جنین، سمیت برای سلول ها، احتمال ایجاد سرطان. احتمال بروز آلزایمر، احتمال بروز مولتیپل اسکلروزیس، مقاومت به آنتی بیوتیک ها، بروز ضایعات لیکنوییدی، بروز مشکلات عصبی، ایجاد نازایی و ... (۷-۸) ولی موافقان آمالگام بروز این عوارض را ناشی از آمالگام ندانسته و آمالگام را ماده ای مستحکم، و با عمر طولانی و قیمتی مناسب می دانند. (۹-۱۰)

با وجود تمام بررسیهای انجام شده، تحقیقی که به مقایسه میزان جیوه ادرار قبل و بعد از انجام ترمیم آمالگام، تحت بیهوشی و در شرایط عادی کلینیک پرداخته باشد، یافت نشد.

Nalway و همکاران در تحقیقی که در سال ۱۹۸۶ انجام داده اند، میانگین میزان جیوه ادرار تعدادی داوطلب را در دو سال پیاپی بدون توجه به داشتن و یا نداشتن ترمیم آمالگام، ۵/۸ - ۷/۶ میکروگرم بر لیتر بدست آوردند. (۱۱)، این مقادیر نسبت به مقادیر بدست آمده در تحقیق حاضر معادل ۲/۳۳ میکروگرم بر لیتر بیشتر می باشد. این تفاوت شاید ناشی از آن است که در تحقیق Nalway، افراد با شرایط کاری و رژیم غذایی متفاوت حضور داشته اند ولی در مطالعه حاضر نمونه ها، کودکانی بوده اند که مسلماً در تماس شغلی با جیوه نبوده اند و حتی رژیم غذایی غنی از جیوه (غذاهای دریایی) در طول مدت مطالعه و دو هفته قبل از آن مصرف نکرده بودند.

نتایج تحقیق Molin و همکاران که در سال ۱۹۹۰ منتشر شد تفاوت معنی داری را در میزان جیوه ادرار قبل و بعد از

مقایسه میانگین اختلاف جیوه ادرار در دو گروه:

براساس آزمون t: (نمودار ۱ و جدول ۱)

۱- میانگین تغییرات میزان جیوه ادرار چهار روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم در گروه مطب از گروه بیهوشی، به شکل معنی داری بیشتر بود. ($p < 0.001$)

۲- میانگین تغییرات میزان جیوه ادرار ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم، در گروه مطب از گروه بیهوشی، به شکل معنی داری، بیشتر بود. ($p < 0.001$)

۳- میانگین تغییرات میزان جیوه ادرار در فاصله چهار روز بعد از ترمیم تا ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم، در گروه مطب از گروه بیهوشی، به شکل معنی داری، بیشتر بود. ($p < 0.001$)

جدول ۱: مقایسه میانگین تغییرات جیوه ادرار

فاصله دوره های نمونه گیری	گروه	میانگین تغییرات جیوه ادرار ($\mu\text{g/l}$)	انحراف معیار	نتیجه آزمون
قبل ۴- روز بعد	بیهوشی	۰/۰۶	۰/۰۶	$P < 0.001$
	مطب	۰/۴۷	۰/۱۷	
۴ تا ۹-۱۲ روز بعد	بیهوشی	۰/۲۲	۰/۱۳	$P < 0.001$
	مطب	۰/۴۱	۰/۱۴	
قبل تا ۹-۱۲ روز بعد	بیهوشی	۰/۲۹	۰/۱۴	$P < 0.001$
	مطب	۰/۸۸	۰/۱۶	

بحث

وجود جیوه در آمالگام دندانی باعث شده است که این ماده ترمیمی همواره مورد توجه محققان مختلف قرار گیرد. وجود بیش از هزار مقاله در ۲۵ سال اخیر در این زمینه و وجود تعداد زیادی سایت های اینترنتی که به این مقوله پرداخته اند، دلیلی بر این مدعاست.

جیوه بعد از عناصر رادیواکتیو خطرناکترین فلز روی زمین است. ولی مایع بودن این عنصر و توانایی ممزوج شدن آن با

میکروگرم بر لیتر گزارش کردند (۱۸)، که به مقادیر بدست آمده در مطالعه حاضر نزدیک می‌باشد. هر چند که در این مطالعه میزان جیوه ادرار در پسران ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم آمالگام، از دختران بیشتر بود.

Schulte و همکاران در سال ۱۹۹۴ میزان متوسط جیوه ادرار ۸۶ کودک بدون ترمیم آمالگام را ۰/۱۶ میکروگرم بر لیتر (۰-۱/۸) و میزان متوسط جیوه ادرار ۸۱ کودک دارای ترمیم آمالگام را ۰/۶۶ میکروگرم بر لیتر (۰-۴) بدست آوردند و تفاوت معنی‌داری را بین این دو عنوان کردند. (۲)، نتایج Schulte با نتایج بدست آمده در مطالعه حاضر هماهنگی دارد، هر چند که در گروههای مورد مطالعه و در این مطالعه رابطه معنی‌داری بین تعداد سطوح ترمیم و میزان جیوه ادرار بدست نیامد.

Ulokapy و همکاران در تحقیقی در سال ۱۹۹۴ تفاوتی بین میزان جیوه ادرار، قبل و بعد از ترمیم آمالگام پیدا نکردند که با نتایج حاصله از مطالعه حاضر هماهنگی ندارد. Ulokapy زمان دقیق نمونه ادرار بعد از ترمیم را در مقاله خود ذکر نکرده است. (۱۹)

Sallsten و همکاران در تحقیقی در سال ۱۹۹۶ افزایش جیوه ادرار را در افراد دارای ترمیم آمالگام در رابطه مستقیم با تعداد دندانهای ترمیم شده عنوان کردند (۲۰) که با نتایج حاصل از گروه مطب در مطالعه حاضر هماهنگی دارد.

Chien و همکاران در تحقیقی در سال ۱۹۹۶ روی جیوه ادرار افرادی که در یک جلسه چهار دندان برایشان با آمالگام ترمیم شده بود، یک افزایش ۳۳٪ در میزان جیوه ادرار پس از ۹-۱۲ روز گزارش کردند. (۱۵)، علیرضا صراف در سال ۱۳۷۹ در مطالعه خود کنترل، میانگین جیوه ادرار قبل و ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم آمالگام را در ۴۳ کودک ۵-۷ ساله درمان شده در مطب مقایسه کرد و افزایش معنی‌داری حدود ۳۸٪ بدست

ترمیم آمالگام در بزرگسالان بیان کردند. (۱۲)، با اینکه این تحقیق در افراد بزرگسال انجام شده است، نتایج آن با نتایج مطالعه حاضر هماهنگی دارد. هر چند Molin رابطه معنی‌داری بین تعداد واحد آمالگام و تغییرات جیوه بدست نیاورد، ولی در بررسی حاضر بین میانگین تغییرات جیوه ادرار و تعداد واحدهای آمالگام در گروه مطب رابطه معنی‌داری بدست آمد.

نتایج تحقیقات Olstad و همکاران در سال ۱۹۹۰، بر روی نه کودک که تنها طی یک جلسه برای آنها ترمیم آمالگام انجام شده بود، تفاوتی بین میزان جیوه ادرار قبل و بعد از ترمیم نشان ندادند. (۱۳)، که با نتایج حاصل از مطالعه حاضر تفاوت دارد. علت این تفاوت این است که، Olstad جیوه ادرار این کودکان را یک روز بعد از درمان اندازه‌گیری می‌کرد، ولی در مطالعه حاضر نمونه‌های ادرار چهار روز بعد و ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم اندازه‌گیری شدند.

حداکثر میزان جیوه ادرار بعد از ترمیم آمالگام در برخی مقالات ۳-۴ روز بعد از ترمیم (۱۴) و در برخی دیگر ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم (۱۵-۱۶) گزارش شده است، در مطالعه حاضر حداکثر میزان جیوه ادرار بعد از ترمیم آمالگام ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم در هر دو گروه بود.

نتایج تحقیق Akesson و همکاران در سال ۱۹۹۱، بالا بودن جیوه ادرار افراد دارای ترمیم آمالگام را نسبت به سایر افراد بیان کردند و رابطه معنی‌داری بین تعداد سطوح آمالگام و تغییرات جیوه ادرار نشان دادند. (۱۷)، در مطالعه حاضر نیز بین وجود ترمیم آمالگام و افزایش میزان جیوه رابطه معنی‌داری بدست آمده است ولی رابطه معنی‌داری بین تعداد سطوح آمالگام و تغییرات جیوه بدست نیامد.

Ellingsen و همکاران در سال ۱۹۹۳ در ژاپن بدون توجه به وجود یا عدم وجود ترمیمهای آمالگام در دندانها، میانگین جیوه ادرار را در پسران ۱/۹ میکروگرم بر لیتر و در دختران ۲/۱

نتیجه گیری

با توجه به مطالعه حاضر، یک افزایش در میزان جیوه ادرار بعد از ترمیم آمالگام در هر دو گروه درمان شده تحت بیهوشی و در مطب دیده می شود که این میزان در گروه بیماران درمان شده در مطب به طور مشخصی بیشتر از بیماران درمان شده تحت بیهوشی است.

این تفاوت با وجود کمتر بودن تعداد دندانهای ترمیم شده در گروه مطب با میانگین: ۲/۵ دندان نسبت به تعداد دندانهای ترمیم شده در گروه بیهوشی با میانگین ۳/۷ دندان می باشد.

در هر دو گروه میزان افزایش جیوه ادرار ۹-۱۲ روز پس از ترمیم نسبت به قبل از ترمیم در پسرها بیشتر از دخترها بود. علاوه بر آن در گروه درمان شده در مطب روابط معنی داری بین میزان افزایش جیوه ادرار با وزن کودکان، تعداد واحدهای آمالگام مصرفی و تعداد دندان ترمیم شده به دست آمد.

تشکر و قدردانی

بدین وسیله از جناب آقای دکتر علیرضا صراف متخصص دندانپزشک کودکان و عضو هیات علمی دانشکده دندانپزشکی دانشگاه علوم پزشکی مشهد به جهت همکاری و بذل عنایت بی شائبه ایشان در انجام این مطالعه تشکر و قدردانی می گردد.

آورد. (۱۶)، در مطالعه حاضر نیز یک افزایش ۴۰٪ در میزان جیوه ادرار اطفال درمان شده در مطب، پس از ۹-۱۲ روز دیده شد. این میزان افزایش در گروه بیهوشی ۱۴٪ بدست آمده است. علت این تفاوت عوامل مختلفی می تواند باشد، که مهمترین آنها عبارتند از:

۱- عدم امکان ورود بخارات جیوه، در حین انجام ترمیم و پالایش آن، به سیستم تنفسی کودک.

۲- عدم امکان بلع کوچکترین ذره ای از آمالگام توسط کودک.

۳- عدم استفاده دندانپزشک از مقادیر اضافه تر از نیاز آمالگام در حین بیهوشی کودک. معمولاً در مطب به علت همکاری نامناسب کودک و به علت ریخته شدن مقادیری از آمالگام به داخل حفره دهان، دندانپزشک مجبور است از مقادیر اضافه تر از نیاز آمالگام استفاده کند.

صراف رابطه معنی داری بین جنس، سن، وزن، تعداد دندان ترمیم شده و تعداد سطوح ترمیم بدست نیاورد. علاوه بر آن رابطه تعداد واحدهای آمالگام مصرفی را در تحقیق خود دخالت نداده بود. (۱۶)

نتایج تحقیق حاضر نیز افزایش معنی داری را در میانگین جیوه ادرار ۹-۱۲ روز بعد از ترمیم نشان می دهد، ولی در این مطالعه بین جنس، تعداد دندان ترمیم شده و تعداد واحدهای آمالگام مصرفی در گروه مطب با افزایش جیوه ادرار بعد از ۹-۱۲ روز رابطه معنی داری بدست آمد.

REFERENCES:

1. Goldfrank LR, Flomenbaum NE, Lewin NA, Weisman RS, Howland MA, Hoffman RS. Goldfrank's toxicologic emergencies, 6th ed. Norwalk: Appleton & Lange; 1998; 1051-1062.
2. Schulte A, Stoll R, Wittich M, Pieper K, Stachniss V. Mercury concentrations in the urine of children with and without amalgam fillings. Schweiz Monatsschr Zahnmed 1994; 104(11): 1336-40.
3. Zander D, Ewers U, Freier I, Westerweller S, Jermann E, Brockhaus A. Exposure to mercury in the population. II. mercury release from amalgam fillings. Zentralbl Hyg Umweltmed 1990; 190(4): 325-34.

4. Barregard L, Sallstan G, Jarvholm B. People with high mercury uptake from their own dental amalgam fillings. *Occup Environ Med* 1995;52(2):124-128.
5. Donoghue AM. Mercury toxicity due to the smelting of placer gold recovered by mercury amalgam. *Occup Med (Lond)* 1998;48(6):413-5.
6. Talebi SM, Karimian R, Abedi M. Sensitive determination of gaseous mercury in air by amalgamation and cold vapor atomic absorption spectrometry. *Fresenius Environ Bull* 2004;13(7):633-638.
7. Herrstrom P, Schutz A, Raihle G, Holthuis N, Hogstedt B, Rastam L. Dental amalgam, low-dose exposure to mercury, and urinary proteins in young Swedish men. *Arch Environ Health* 1995;50(2):103-7.
8. Pang BK, Freeman S. Oral lichenoid lesions caused by allergy to mercury in amalgam fillings. *Contact Dermatitis* 1995;33(6):423-7.
9. Fung YK, Meade AG, Rack EP, Blotcky AJ. Brain mercury in neurodegenerative disorders. *J Toxicol Clin Toxicol* 1997;35(1):49-54.
10. Berglund A, Molin M. Mercury vapor release from dental amalgam in patients with symptoms allegedly caused by amalgam fillings. *Eur J Oral Sci* 1996;104(1):56-63.
11. Naleway C, Chou HN, Muller T, Dabney J, Roxe D, Siddiqui F. On-site screening for urinary Hg concentrations and correlation with glomerular and renal tubular function. *J Public Health Dent* 1991;51(1):12-7.
12. Molin M, Bergman B, Marklund SL, Schutz A, Skerfving S. The influence of dental amalgam placement on mercury, selenium, and glutathione peroxidase in man. *Acta Odontol Scand* 1990;48(4):287-95.
13. Olstad ML, Holland RI, Pettersen AH. Effect of placement of amalgam restorations on urinary mercury concentration. *J Dent Res* 1990;69(9):1607-9.
14. Viala A, Gilles G, Sauve JM, Alibert JP. Influence of dental amalgams on the concentration of mercury and silver in biological fluids and hair. *Toxicol Eur Res* 1979;2(1):47-53.
15. Chien YC, Feldman CA, Zohn HK, Weisel CP. Urinary mercury levels before and after amalgam restoration. *Sci Total Environ* 1996;188(1):39-47.
۱۶. صراف شیرازی، ع. رابطه ترمیم آمالگام دندان و میزان جیوه ادرار کودکان. [پایان نامه]. مشهد: دانشکده دندانپزشکی، دانشگاه علوم پزشکی مشهد؛ ۱۳۷۹.
17. Akesson I, Schutz A, Attewell R, Skerfving S, Glantz PO. Status of mercury and selenium in dental personnel: impact of amalgam work and own fillings. *Arch Environ Health* 1991;46(2):102-9.
18. Ellingsen DG, Holland RI, Thomassen Y, Landro-Olstad M, Frech W, Kjuus H. Mercury and selenium in workers previously exposed to mercury vapour at a chloralkali plant. *Br J Ind Med* 1993;50(8):745-52.
19. Ulukapi I, Cengiz S, Sandalli N. Effect of mercury from dental amalgams on mercury concentration in urine. *J Nihon Univ Sch Dent* 1994;36(4):266-8.
20. Sallsten G, Thoren J, Barregard L, Schutz A, Skarping G. Long-term use of nicotine chewing gum and mercury exposure from dental amalgam fillings. *J Dent Res* 1996;75(1):594-8.